

Anelik Nedir mi

– SakineBAHADIR · 19 Aralık 2019

Hayat o kadar kısa ki! Bir bakarsın çocuksun büyümek için can atıyorsun, büyüsün hayatını birleştireceğin insan kim merakla bekler aşık olursun seversin delice kavuşma arzusuyla evlenirsin. Evlendikten sonra yaşamın zorlukları arasında bir çocuğum olsun arzusu sarar her yanını. Rabbim bir evlat verir de ona kavuşursan gecen gündüzün onunla dolar. Evlenme arzusuyla yandığın eşin bile ikinci plana düşer artık tek amacın onu büyütme, onu sevmek, onunla vakit geçirmek olur. Çünkü tek gayen evladındır. Sonra onun okul hayatı dersleri, gençlik sorunlarıyla çepeçevre sarılıvermişsindir. Yaşamayı unuturcasına ona adamışsındır hayatını. Aman o okusun, aman meslek sahibi olsun diye bazen kavgalarla bazen maddi manevi zorluklarla savaşır durursun. Hem de sana çok zor gelen bu hayattan etkilenmesin diye bedeninin ruhunun yorgunluklarına rağmen koşturursun. Öyle ki gece uykularına, eğlencelere, kafana göre gezmelere veda edersin. can param bir büyüse diye gözünün içine bakarken bir bakarsın göz açıp kapayana kadar kısa gelmiş o büyümüş delikanlı yada genç kız oluvermiş. Ergenlik sorunlarıyla boğuşmaya başlarsın.. Seni yaptıklarını davranışlarını konuşmanı beğenmez olur. Bahaneler vermeye başlar toplum içinde seni rencide eder. Katlanırsın çoğu zaman susarsın bazende büyük tartışmalar yaşarsın o sana hiç hak vermez, annem haklı diye düşünmez ama buna rağmen onu tüm zorluklara kötülöklere karşın sarıp sarmalamaya devam edersin. Çünkü sen değil misin onun gözünün içine bakarak hayatından ödün vererek büyüten ayağını taştan sakınan? (bu dönemlerde her ne kadar bunları asla görmese değer bilmesede) Gözlerini kanatırcasına ağlarsın ona anlatamasan da kendine kalemi kağıdı sırdaş edip sayfalarca içini dökersin. Biraz rahatlar sonra hayata hep yeniden yeniden devam edersin kaldığın yerden.. Çünkü sen annesin görevlerin var yavruların var onlar senin ne olursa olsun vazgeçemeyeceğin hep kanatlarının altında olması gerektiğini düşündüğün varlıklardır.Ta ki yuvadan yavaş yavaş kopmaya başladığı zamana kadar. İşte asıl o zaman için parçalanır senin hep kanatlarının altında tutmaya korumaya kollamaya alıştığın yavrun üniversite arkadaşlar vs senden uzaklaşmaya başlamıştır. Çok üzölürsün kabul edemez, etmek istemezsin ama o ayakkabılarını valizini kapının önüne koymuştur bir kere engel olamazsın.Avuçlarına doldurduğun suyun parmaklarının arasından akışını seyretmen gibi sadece arkasından bakarsın. Çok üzölürsün bu olmamalıydı bana bunu reva görmemeliydi dersin. Geceleri yatak iğnelerle dolmuş misali uykular haram olur. İçin içine sığmaz her yer dar gelir,önceden mutlu olduğun her şey artık sana anlamsız gelir, nefesin kesilir camı açar belki rahatlarım umuduyla derin derin derin nefes alırsın ama nafile.....Bu acıların koynunda debelenip dururken önüne genç yaşta kaybettiği yavrusunun ardından ağlayan mahvolmuş bir anne babanın haberi gelir, sonra bir arkadaşının küçük yaşta menenjit hastalığı geçirmiş selvi gibi delikanlı olmuş ama hala 3-4 yaş zekası olan çocuğu düşüverir aklına.. İşte o zaman anneliğin bir kez daha sınavdan geçer ve Rabbine dualar etmeye başlarsın. Olsun dağ ardında olsun ama yer altında olmasın. Sağ olsun, sağlıklı olsun da yanımda olmasın der bağırına taş basar hayatına ağır aksak kaldığın yerden devam edersin.İşte anne olmak demek kısaca BEN demek değil, YAVRUM demektir...